

Mattias Bäcklin

Kramfors konsthall, till 18 aug

Kramfors konsthall visar nu under sommaren 2014 en utställning av Mattias Bäcklin. Han tilldelades Högakusten-stipendiet 2013 med motiveringen: "Mattias Bäcklins teckningar är tekniskt briljanta med en detaljrikedom. Man fångas av hans nästintill dystopiska landskap med både hjärta och hjärna. Det är magiskt, vackert och fantastiskt."

Efter att ha läst tidigare i Grafiknytt (nr 2/2013) om Mattias Bäcklins spännande experimenterande med 3D-tekniken, utskrifter och tryck av hans, som barn samlade insekter fanns en förväntan att få se något av detta på Kramfors konsthall. Det är i stället till större delen blyertsteckningar som visas tillsammans med några verk i glas. Vid en snabb blick runt i utställningen blir första tanken att här är temat "Den sista skogen", ännu en domedagsskildring. Så fångas blicken av en liten röd prick i en av bilderna, "Hjulingar i skogskant", och intresset är åter och en fråga dyker upp, varför inte trehjulingar? Svaret kommer efter en stunds tittande. Mattias Bäcklins bilder är inte på en gång självklara som de lätt kan uppfattas bland samlade insekter på nålar, fåglar på stängselstolpar med fjädrar tillrättalagda och blicken fast i fjärran, stilla som de där uppstoppade som finns i samlingar på museum.

Men gör blicken skarp, ta några steg närmare, undersök platserna i bilderna noggrant som en kriminaltekniker. Det är då Mattias Bäcklins utställning börjar berätta något annat och plötsligt, med sin humor omvandlas domedagstankar till något mer hoppfullt. Gång på gång överraskar detaljer som först inte gjort sig synliga för det som är mer påtagligt i bilderna. Gång på gång kittlar något lekfullt till skratt i det som verkar vara dystert.

Skickliga välordnade disciplinerade blyertsstreck i mängder får, allt efterhand som tecknandet fortskrider, ge vika i bilden för friare penndrag, iver och lusten tar dem ur den bestämda formen. Det blir lite vilt otämligt i allt det som tänkt vara ordnat. Så som naturen av sin natur är, den går aldrig helt tygla, övervinna och man kan inte riktigt styra vad som ska finnas eller hända där.

Tvärtemot de mer eller mindre hårt hållna teckningarna råder något som liknar fullt kaos i verket "Klorofylldränkning". Naturen flödar över, en explosion av växtkraft blandas med det redan förbrukade och kanske har konstnären använt glas här i ett försök att hindra naturen från att svämma över alla bräddar. Trots inkapslandet är det en befriande känsla, detta kaotiska där inuti glaset som gör att man backar några steg, när som helst kommer det spränga sig ut.

Och som min vän stenskulptören säger: hur man än bär sig åt, det blir alltid 1-0 till naturen. Det känns hoppfullt.

Text och foto: Ann-Kristin Källström
Volym 2014-07-23